

Marile miscari politice, sociale si culturale au la baza idei, adevarate sau false, cu caracter pozitiv sau nociv, ale caror autori sunt de cele mai multe ori uitati. Iar Revolutia franceza este adevarul creuzet al ideilor ce stau la baza modernitatii. Fie ca vorbim de socialism sau de national socialism, fie ca discutam de libertinism, fetisism sau pornografie, de futurologie, feminism sau de ocultism toate aceste miscari isi au originea ideologica in Parisul sfarsitului de secol XVIII. In special in celebrul sediu progresist al ducelui de Orleans, Palais-Royale, in ale carui cafenele s-a "copt" Revolutia franceza. Philip d'Orleans, care in timpul Revolutiei si-a schimbat numele in *cetateanul Egalite*. Si chiar a beneficiat de un tratament egal cu cel al rudelor sale, membrii familiei regale, sau cu cel al colegilor revolutionari, fiind ghilotinat ca si acestia.

Esecul unei miscari revolutionare nu trebuie confundat cu sfarsitul acesteia. Ideile care o anima supravietuiesc si pe termen lung de cele mai multe ori, din pacate, castiga batalia. Cu atat mai mult cu cat ele sunt preluate si raspandite pe de o parte, public, in special de jurnalisti, iar pe de alta parte, in secret, de societati oculte (cele mai importante revolutii, cea franceza, dar si cea americana si cea bolsevica au fost unele in care Masoneria a jucat un rol decisiv).

{jcomments on}

Insa cea mai importanta descoperire a revolutionarilor secolului XVIII este cea a perversitii limbajului traditional si a inventarii de noi cuvinte, ambigue si pline de sex-appeal. James Billington, in fabuloasa sa lucrare [Fire in the Minds of Men: Origins of the Revolutionary Faith](#), explica fenomenul pe care-l putem identifica si in discursurile contemporane:

"We shall deal repeatedly with the linguistic creativity of revolutionaries, who used old words

(democracy, nation, revolution, and liberal) in new ways and invented altogether new words like socialist and communist. Their appealing new vocabulary was taken over for nonrevolutionary usage—as in the adoption of republican and democrat for competing political parties in postrevolutionary America, or in the conservative cooptation of nation, liberal, and even radical in late nineteenth century Europe. Revolutionaries also originated other key phrases used by nonrevolutionary social theorists in our own century: *cybernetics*, intelligentsia (In 1843, B. F. Trentowski invented the word “

cybernetics

” to describe the new form of rational social technology which he believed would transform the human condition. In his neglected work,

The Relationship of Philosophy to Cybernetics; or the art of ruling nations

, he also invented the word “

intelligentsia

.”). Even speculation about “

the year 2000

” began not with the futurology of the 1960s, but with a dramatic work written in the 1780s by the same figure who invented the word

communist

.”

.

Dar la cine se refera in ultima sa fraza Billington? Putina lume stie ca termenul de comunism n-a fost inventat de Rousseau, ci de cel cunoscut drept *Rousseau du ruisseau*, Restif de la Bretonne, un libertin fetisist, ce si-a defulat intreaga energie sexuala intr-o opera de dimensiuni incredibile. Scopul sau auto-declarat a fost exploatarea propriei efervescente inventive verbale. Toata viata a lucrat la un

Glossographe

. A scris numai putin de 250 de volume pline de fantezii lingvistice, cosmice, sociale si sexuale. Imaginatia sa fara margini l-a facut sa anticipeze aproape orice s-a intamplat sau nu s-a intamplat inca: de la calatoriile interplanetare sau energia atomica pana la cele mai inimaginabile fetisuri si perversiuni sexuale. A scris prima opera futurologica (termen mai adecvat in aceste circumstante decat cel de viitorologie),

L'Année 2000

, chiar in 1789. De fetisism s-a ocupat in principal intr-un roman din 1769,

Le Pied de Fanchette, ou l'orphéline française

. Dupa care a aprofundat subiectul, iar in 1779, a publicat o enciclopedie a actelor si fanteziilor sexuale,

Le Pornographe

. Despre comunism a scris inca din 1776, in

Le Paysan pervers

(urmata, evident, pentru corectitudine politica, de

La Paysanne perversie

in 1784), insa de-abia in 1793, cand s-a apucat de

Philosophie de Monsieur Nicolas

, l-a utilizat pentru prima data in sensul modern al cuvantului: o forma de guvernament bazata

pe o fundamentală schimbare a statutului proprietății. Comunismul era, în opinia sa, cea mai bună dintre cele opt forme de guvernământ posibile. Ea va da naștere unui sistem politic cu totul nou. Numai o ordine comunistă putea pune capăt “seducției” (se putea altfel din partea unui libertin?!) banilor, corupției și viciului (termen al cărui sens a fost inversat de revoluționarul inventator și manipulator de cuvinte). Comunismul lui Restif propunea eliminarea totală a proprietății private, și instituirea unei proprietăți comune asupra tuturor bunurilor. Cu toate acestea, avertiza acesta, eliminarea proprietății private conduce la eradicarea nevoilor umane, nu și a inițiativei individuale. De aceea era absolut necesar ca această măsură să fie dublată de educarea copiilor de către comunitate încă de la cele mai fragede vârste (pană la cinci ani copii trebuiau dezvătați de orice moștenire familială a vechii ordini). În plus, noul om comunist trebuia să mănânce numai la comun, în cantine publice. Nu în ultimul rând (keynessienii și autorii asasinatului etalonului aur știu mai bine de ce) trebuia creată o nouă

monnaie communisale

, care să înlocuiască tradiționalele mijloace de schimb, și anume aurul și argintul, monede-marfa.

Restif era un critic al revoluției americane, care propunea, în opinia sa, doar o egalitate nominală. Drept urmare, într-o societate comunistă, toți cetățenii vor fi nevoiți să accepte să muncească (originea modernă a dreptului la muncă, în realitate o obligație) și să-și declare la începutul fiecărui an estimările privind producția (în prezent impozitarea pe norme de venit este un loc comun în toate sistemele de impozitare).

Actualitatea ideilor promovate de Restif de la Bretonne arată cât de importante sunt acestea, chiar și cele ale unui autor pe nedrept considerat obscur sau o figură marginală în istoria oficială a Revoluției Franceze. Morala acestei istorii este dată de James Billington în prefata volumului sau scris în 1980:

“The origins of revolutionary words and symbols is of more than antiquarian interest; for, in the contemporary world where constitutions and free elections are vanishing almost as rapidly as monarchs, revolutionary rhetoric provides the formal legitimation of most political authority.”